

www.galarna.si

Johanna Lindsey: *A Loving Scoundrel*

Prevod: Ljubica Karim Rodošek

Copyright © 1993 by Johanna Lindsey

*Published by arrangement with Avon Books, an imprint of
HarperCollins Publishers.*

© za Slovenijo: Hiša knjig, Založba KMŠ 2017

Vse pravice pridržane.

*Brez predhodnega pisnega dovoljenja je prepovedano uprizarjanje,
reproduciranje, distribuiranje, dajanje v najem, javna
priobčitev, predelava ali druga uporaba tega avtorskega dela ali
njegovih delov v kakršnemkoli obsegu ali postopku, vključno s
fotokopiranjem, tiskanjem, javnim interaktivnim dostopom ali
shranitvijo v elektronski obliki.*

Slika na naslovnici: Shutterstock

Distribucija: Avrora AS d. o. o.,

p. p. 168, 4290 Tržič

Tel. +386 (0)59 932 107

www.galarna.si

CIP - Kataložni zapis o publikaciji

Univerzitetna knjižnica Maribor

821.111(73)-311.2

LINDSEY, Johanna

Očarljivi malopridnež / Johanna Lindsey ; prevod Ljubica
Karim Rodošek. - 1. izd. - Maribor : Hiša knjig, Založba KMŠ,
2017. - (Maloryjevi ; knj. 7)

Prevod dela: A Loving Scoundrel

ISBN 978-961-7015-68-3 (trda vezava)

COBISS.SI-ID 93009921

Johanna Lindsey

OČARLJIVI MALOPRIDNEŽ

Maloryjevi: 7. knjiga

Prevod:

Ljubica Karim Rodošek

PROLOG

Dež ni spral smradu ali zmanjšal vročine. Zdelo se je, da je oboje samo še poslabšal. Ulica je bila nastlana s smetmi – tam so bile škatle, gnijoča hrana, zaboji, polomljena posoda, vse sorte odvrženih stvari, ki jih nihče ni več maral. V enega od večjih zabojev na robu smetiščnega kupa sta se zavlekla ženska in otrok, da bi se skrila. Deklica ni vedela, zakaj se mora skrivati, toda čutila je ženskin strah.

Strah je bil že stalnica tako v ženskinem izrazu, njenem glasu kot tresoči roki, s katero je držala dekličino in jo vlekla iz ulice v ulico, vselej ponoči, nikoli podnevi, saj bi takrat lahko srečali druge ljudi.

Ženska je povedala, da je gospodična Jane. Deklica je mislila, da bi to ime morala poznati, vendar ni ga. Še svojega lastnega imena ni vedela, toda ker jo je ženska klicala Danny deklič, je že moralo biti tako.

Gospodična Jane ni bila njena mati. Danny jo je po tem povprašala, a ženska ji je povedala: »Ne, tvoja pestunja sem.« Nikoli ji ni prišlo na misel, da bi vprašala, kaj pestunja je, ker je zvenelo kot nekaj, kar bi morala vedeti. Gospodična Jane je bila od vsega začetka z njo, od začetka njenih spominov, ki pa so bili stari le nekaj dni. Zbudila se je na ulici, ki je bila na las podobna tisti, v kateri sta bili zdaj, ležeča poleg ženske, obe sta bili popackani s krvjo in od tedaj sta tekli in se skrivali po ulicah.

Večina krvi je bila od gospodične Jane. V prsi je imela zaboden nož, po telesu pa je imela še vrsto drugih ran, kjer so jo večkrat zabodli. Uspelo ji je, da si je iz telesa sama izvlekla nož, ko se je zbudila. Toda tistih ran ni oskrbela. Njena edina skrb je bila deklica in to, da čim prej ustavi krvavitev iz rane na Dannyjinem temenu – in da ju spravi stran od kraja, kjer sta se zbudili.

»Zakaj se skrivava?« je v nekem trenutku vprašala Danny, ko je postalo popolnoma očitno, kaj počneta.

»Zato, da te ne bo našel.«

»Kdo?«

»Ne vem, otrok. Mislila sem, da je le lopov, ki po svojem divjanju za seboj ni hotel pustiti prič. Vendar zdaj o tem nisem več tako prepričana. Bil je preveč odločen in zelo se je trudil, da bi te našel. Toda jaz sem

te odpeljala na varno in te bom še naprej ščitila. Ne bo ti več škodoval, to ti obljubim.«

»Ne spomnim se, da bi me poškodoval.«

»Spomin se ti bo vrnil, Danny deklič, nikar se ne boj, čeprav lahko upava, da ne prehitro. Pravzaprav je blagoslov, da se ne spominjaš.«

Danny ni bila vznemirjena zaradi tega, da se ne more spomniti ničesar, povezanega s krvjo. Bila je premlada, da bi jo skrbelo, kaj se bo zgodilo potem. Njene skrbi so bile zgolj trenutne, kot so lakota, nelagodje in dejstvo, da se gospodična Jane ni zbudila, ko sta nazadnje zaspali.

Njena pestunja je očitno mislila, da bosta v kupu smeti, ki ju je obkrožal, našli kaj koristnega, a je bila preslabotna, da bi se lotila brskanja. Sredi noči sta se splazili v zaboj in gospodična Jane je prespala ves dan.

Ponovno je bila noč in še vedno je spala. Danny jo je stresla, a gospodična Jane se ni zganila. Bila je mrzla in otrpla. Danny ni vedela, da je mrtva in da zaradi tega tako grozno zaudarja.

Danny se je končno skobacala iz zaboja in izkoristila dež, dokler je še padal, da je s sebe sprala nekaj posušene krvi. Ni marala biti umazana in zaradi tega je zaključila, da tega ni bila vajena. Zmedlo jo je, da je vedela tako preproste reči, ni pa imela nobenih spominov, s katerimi bi si lahko pomagala.

Pomislila je, da bi lahko pobrskala po smeteh, kot je to nameravala storiti gospodična Jane, čeprav ni bila prepričana, kaj naj išče, kaj bi lahko ustrezalo terminu 'koristno'. Končno je nabrala nekaj predmetov, ki so se ji zdeli zanimivi, umazano lutko iz cunj, ki ji je manjkala roka, moški klobuk, s katerim se bo zaščitila pred dežjem, odkrušen krožnik, s katerega bi lahko jedli – ter manjkajočo roko lutke.

Gospodična Jane je dan poprej za hrano zastavila prstan, ki ga je nosila. To je bilo edinkrat, da se je na ulice podala podnevi, ovita v šal, da je prekrila največje krvave madeže.

Danny ni bila prepričana, ali ima še kakšen prstan pri sebi, ki bi ga lahko zastavila, ni pa pomislila, da bi preverila. Takrat je nazadnje jedla. V smeteh je bila gnijoča hrana, toda kljub lakoti se je ni mogla dotakniti. Ne zato, ker je vedela, da to ni dobro, pač pa zato, ker še ni poznala občutka obupanosti, poleg tega jo je vonj neznansko odbijal.

Verjetno bi kmalu umrla od lakote, stisnjena v zaboj poleg mrtve gospodične Jane, medtem ko bi potrpežljivo čakala, da se njena pestunja zbudi. Tedaj je zaslišala zvoke nekoga drugega, ki je tisto noč brskal po smeteh, in naletela na mlado deklico. Bila je še otrok, ni mogla imeti več kot dvanajst let, bila pa je veliko

višja od nje, zato jo je Danny sprva imela za odraslo osebo.

Njen ton je bil spoštljiv, morda nekoliko omahljiv, ko je rekla: »Dober večer, gospa.«

Prestrašila je deklico. »Kaj pa ti delaš zuni v takem dežju, deklič?«

»Kako pa si vedela, kako mi je ime?«

»Ha?«

»Tako mi je ime. Danny deklič.«

Smeh. »Mislim, da le napol, dragica. Živiš blizu?«

»Ne, mislim, da ne.«

»Kje pa je potem tvoja mama?«

»Mislim, da je nimam več,« je bila Danny prisiljena priznati.

»Tvoji bližnji? Sorodniki? Prečedna si, dab te pustl samo zuni. S kom pa si?«

»Z gospodično Jane.«

»Ah, vidiš,« je vedro rekla deklica. »In kje je ona?«

Danny je pokazala na zaboj za sabo, ob čemer se je deklica dvomeče namrščila. Pokukala je skozi letve zaboja, nato je bolje pogledala in se nazadnje splazila vanj. Danny ni bilo do tega, da bi se ponovno povzpela v zaboj, zato se ni premaknila. Vonj je bil tam zunaj, pri smeteh, veliko prijetnejši.

Ko se je deklica vrnila, je globoko zajela sapo in se stresla. Sklonila se je k Danny in se ji blede nasmehnila.

»Ti ubogo bitje, je ona use, kr maš?«

»Bila je ob meni, ko sem se prebudila. Obe sva bili poškodovani. Rekla je, da mi je poškodba na glavi vzela spomin, a ta se mi bo nekega dne vrnil. Od takrat se skrivava, da naju moški, ki naju je poškodoval, ne bi našel.«

»No, to je presneta smola. Lohk bi te vzela s sabo, čeprou to prouzaprou ni moj dom, tam je le velik otrok, kot si ti, brez tastarih, ki bi skrbeli zanje. Usak se trudi, kolker se more. Vsi služmo, da preživimo, tud tolk mladi, kot si ti. Fantje žeparijo, prav tako dekleta, če smo že pr tem, dokler niso dovolj stare, da drgač zaslužjo kovance, kar bi jaz lohk kmau počela, če bi bilo po volji tistega pesjana Daggerja.«

Zadnje besede je z gnusom izpljunila in Danny jo je vprašala: »Je to slaba služba?«

»Nartaslabša, dragica, zarad nje dobiš koze in mlad umreš, toda to Daggerja prou nč ne skrbi, dokler mu kovanci cinglajo v žep.«

»Potem nočem te službe. Ostala bom tukaj, hvala.«

»Ne morš ...« je začela deklica, nato pa nadaljevala: »Posluš, idejo mam. Želim si, da bi to lohk sama nardila, ampak tega, kar vem zdaj, takrat nism vedla. Zame je prepozn, zate pa še ne – ne, če bodo mislil, da si fant.«

»Toda jaz sem dekle.«

»Ja, seveda si, deklič, lohk ti najdeva kake hlače, postrizjeva lase in ...« Deklica se je zahihitala. »Ne bo nama niti treba povedat, kaj si. Ko te bojo zagledal u hlačah, bojo takoj pomislil, da si fant. To je kot igra pretvarjanja. Zabavn bo, boš vidla. In sama se boš lohk odločla, kakšno službo boš opravljala, ko boš starejša, namesto da bi ti rekl, da za tebe obstaja le ena služba, ker si punca. Kako se ti zdi, ha? Bi probala?«

»Mislim, da se še nikoli nisem igrala igre pretvarjanja, toda voljna sem poskusiti, gospa.«

Dekle je zavilo z očmi. »Prefino govoriš, Danny. Kaj ne znaš drgač govort?«

Danny je nameravala izustiti še en *Mislim, da ne*, toda namesto tega je samo osramočeno zmajala z glavo.

»Potem pa raj ne govor, dokler ne boš govorila kot jaz. Nočem, da bi s svojim govorjenjem vzbujala pozornost. Ne se bat, jaz te bom naučila.«

»Bo gospodična Jane lahko šla z nama, ko se bo počutila bolje?«

Deklica je zavzdihnila. »Mrtva je. Preveč ran, kot je videt, ki se niso zacelile. Pokrila jo bom z velikim šalom – zdaj pa ne joči. Jaz bom zdaj skrbela za tebe.«

1. POGLAVJE

Jeremy Malory je bil že v nekaj odvratnih krčmah, a ta je bila najhujša med vsemi, kar ni bilo presenetljivo, saj je stala na robu verjetno ene najhujših londonskih četrti. Okolico so zavzeli tatovi in morilci, prostitutke in divja horda pobalinskih sirot, ki bodo zagotovo postali naslednja generacija londonskih kriminalcev.

V samo osrčje tega predela si pravzaprav ni drznil vstopiti. Če bi to storil, ga njegova družina verjetno nikoli več ne bi videla. Ta krčma na samem robu brloga tatov je bila postavljena za nič hudega sluteče mimoidoče, ki so si privoščili nekaj kozarčkov, nato pa so jim žeparji izpraznili žepe, ali pa so bili celo tako neumni, da so tam najeli sobo, kjer so jih povsem oropali, vključno z obleko, ki so jo imeli na sebi.

Jeremy je plačal za sobo. In ne le to, kovance je lahkomišelnostrosil naokoli, nekaj gostom plačal pijačo

in dajal splošen vtis, da je neskončno naiven. Namerno je pripravil teren za roparski napad – nanj. Toda s prijateljem Percyjem je ravno zaradi tega prišel tja – da bi ujel tatu.

Začuda je tokrat Percy Alden enkrat za spremembo držal jezik za zobmi. Po naravi je bil prava klepetulja, povrhu vsega pa še zelo lahkoveren. To, da je moral Percy na tem nenavadnem izletu molčati, je bila izjemna preizkušnja za njegove živce. Povsem razumljivo. Medtem ko se je Jeremy morda počutil povsem udobno v svoji vlogi, saj je bil rojen in vzgojen v krčmi, preden je njegov oče naletel nanj, ko je bil star šestnajst let, je bil Percy vselej član visoke družbe.

Jeremy je nekako podedoval Percyja, potem ko sta se Percyjeva najboljša prijatelja, Nicholas Eden in Jeremyjev bratranec Derek Malory, ustalila in se poročila. In ker je Derek vzel pod okrilje Jeremyja, potem ko sta se Jeremy in njegov oče James po očetovi dolgi ločenosti od njegove družine vrnila v London, je bilo povsem razumljivo, bo Jeremy zdaj Percyjev najbližji kompanjon za zabave in pohajkovanja.

Jeremyju je bilo prav. Percy mu je pravzaprav prirasel k srcu, ko je zadnjih osem let kolovratil z njim naokoli. Če temu ne bi bilo tako, se zagotovo ne bi prostovoljno javil, da Percyja izvleče iz njegove zadnje godlje – prejšnji teden ga je na neki hišni zabavi eden od

hazarderskih prijateljev lorda Crandla prav kraljevsko oskubil. Izgubil je tri tisoč funtov, kočijo in ne ene, pač pa dve družinski dragocenosti. Bil je tako nadelan, da se vsega skupaj niti spomnil ni, dokler mu eden od gostov naslednji dan ni izrazil sočutja in mu povedal celotne zgodbe.

Percy je bil povsem pobit, in ne brez razloga. Da je izgubil denar in kočijo, si je zaradi svoje lahkovernosti več kot zaslužil, toda dva prstana sta bila povsem druga zadeva. Eden je bil družinski pečatni prstan, drugi pa je bil prav tako dragocen zaradi draguljev, vdelanih vanj in je bil zdaj v Percyjevi družini že peto generacijo. Percy ju *nikoli* ne bi zastavil pri kockanju. Gotovo ga je kdo prisilil, spodbudil ali kako drugače zavedel, da ju je položil v lonec.

Zdaj sta oba pripadala lordu Johnu Heddingsu in Percy je bil ob Jeremyju, ko je Heddings zavrnil ponudbo, da bi mu prstana prodal nazaj. Denarja lord ni potreboval. Kočije prav tako ne. Prstana pa je smatral za trofeji, kot dokaz svojih hazarderskih spretnosti. Oziroma, kar je bilo verjetneje, kot dokaz svojih prevarantskih sposobnosti, toda Jeremy tega ni mogel dokazati, saj sam pri dogodku ni bil prisoten.

Če bi bil Heddings spodoben mož, bi Percyja poslal v posteljo, ne pa da je še naprej popival z njim in sprejel prstana za stavo. Če bi bil spodoben mož, bi

Percyju omogočil, da ju odkupi nazaj. Percy je bil zanju pripravljen plačati več, kot sta bila vredna. Reven ni bil, saj je po očetovi smrti že prišel do svoje dediščine.

Toda Heddingsu je bilo za spodobnost figo mar. Percyjeva vztrajnost ga je celo razdražila in mu je zagrozil, da ga bo fizično poškodoval, če ga ne bo nehal nadlegovati. Kar je bilo za Jeremyja dovolj, da je predlagal to alternativo. Percy je bil dokaj prepričan, da se mu bo mati zaradi tega odrekla. Od neljubega dogodka naprej se je je izogibal, da ne bi opazila, da mu na roki manjkata prstana.

Odkar sta se pred nekaj urami umaknila v sobo v zgornjem delu krčme, sta doživela tri poskuse ropa. Vsi so bili spodleteli poskusi in po zadnjem je Percy skoraj že obupal, da bosta našla tatu, ki bo sposoben izpeljati njuno nalogo. Jeremy je bil bolj prepričan, da jima bo uspelo. Trije poskusi v dveh urah so pomenili, da se jih bo pred koncem noči zvrstilo še veliko več.

Ponovno so se odprla vrata. V sobi ni bilo svetlobe. Prav tako ne na hodniku. Če bi bil ta tat resnično dober pri svojem delu, ne bi potreboval luči, počakal bi dovolj dolgo, da bi se njegove oči privadile temi. Stopinje. Nekoliko preglasne. Prasket vžigalice.

Jeremy je zavzdihnil in z enim samim spretnim gibom zapustil stol ob vratih, kjer je stražil. Bil je tišji, kot je bil tat pri svojem vstopu v sobo, in mu

je nenadoma zastavil pot, velik kot gora, no, vsaj v primerjavi z nizkoraslim tatičem, toda še vedno dovolj velik, da je na smrt prestrašil pobalina, ki je nemudoma planil nazaj, od koder je prišel.

Jeremy je zaprl vrata za njim. Še vedno ni obupal. Noč je bila še mlada. Tatovi prav tako še niso obupali. In če bo že prišlo tako daleč, bosta pač enega od njih zadržala tako dolgo, dokler ne bo pristal, da jima pripelje njihovega najboljšega.

Percy pa za razliko od njega ni bil tako optimističen. Zdaj je sedel na postelji, s hrbtom je bil naslonjen ob steno – misel, da bi zlezal pod *tiste* rjuhe, se mu je upirala. Toda Jeremy je vztrajal, da mora leči na posteljo vsaj zato, da bo dajal vtis, da spi. To je storil tako, da je legel na prevleke, lepo prosim.

»Zagotovo so še lažji načini, kako najeti tatu,« se je pritožil Percy. »Kaj ne obstaja kakšna agencija ali kaj podobnega?«

Jeremy se je zadržal, da se ni na glas zasmel. »Potrpljenje, stari moj. Posvaril sem te, da bo lahko trajalo vso noč.«

»Morda bi to moral storiti tvoj oče,« je zamomljal Percy.

»Kaj si rekel?«

»Nič, ljubi fant, prav nič.«

Jeremy je zmajal z glavo, a rekel ni nič več. Percyju pravzaprav ni mogel zameriti, ker se je spraševal, ali je Jeremy sposoben sam razrešiti to godljo. Jeremy je bil navsezadnje devet let mlajši od njega, toda Percyju, temu prismuknjencu, ki ni bil sposoben obdržati skrivnosti, nikoli ni povedal o svoji dejanski vzgoji.

V krčmi je živel in delal šestnajst let svojega življenja in si tako pridobil nepričakovane talente. Razvil je toleranco na alkohol, zaradi česar je lahko s prijatelji popival tako dolgo, dokler niso vsi popadali pod mizo, sam pa je ostal razmeroma trezen. Naučil se je tehnik pretepa, ki jih je lahko uporabil, če je bila potreba po tem. In izjemno sposobnost ločiti pravo nevarnost od zgolj neprijetne nadloge.

Njegova nenavadna izobrazba pa se ni končala pri tem, potem ko je njegov oče odkril, da obstaja, in ga je vzel k sebi. V tistem času James Malory še vedno ni imel stikov s svojo veliko družino in je živel brezskrbno življenje pirata na Karibih, oziroma *kavalirskega* pirata, kot se je sam raje imenoval. In Jamesova pisana posadka je Jeremyja vzela pod svoje okrilje in ga naučila reči, ki se jih fant njegovih let nikoli ne bi smel naučiti.

Percy ni vedel ničesar o tem. Dovoljeno mu je bilo videti le njegovo površino, videl ga je kot očarljivega pobalina, ki pri svojih petindvajsetih letih ni bil več

tako pobalinski, toda še vedno je bil očarljiv, poleg tega pa tako čeden, da Jeremy ni mogel zakorakati v sobo, ne da bi se vse ženske v prostoru vsaj malo zaljubile vanj. Razen žensk v njegovi družini, seveda. Te so ga zgolj oboževale.

Jeremy je svojo zunanost podedoval po stricu Anthonyju, pravzaprav je vsak, ki ga je prvič srečal, prisegel, da je prej Tonyjev kot pa Jamesov sin. Tako kot njegov stric je bil visok, s širokimi rameni, z ozkim pasom in boki ter dolgimi nogami. Oba sta imela široka usta ter močno, porogljivo čeljust, prav tako pa ponosen, orlovski nos, bila sta temnejše polti in imela goste črne lase.

Toda najbolj izstopajoče so bile njegove oči, kakršne je imelo le malo Maloryjev, bile so temno modre, s težkimi vekami in okrašene s črnimi trepalnicami in gostimi obrvmi so dajale videz eksotičnosti. Ciganske oči, se je običajno šušljalo, je Jeremy nasledil od svoje prababice Anastasie Stephanoff, za katero je družina šele lansko leto odkrila, da je bila v resnici napol ciganka. Christopherja Maloryja, prvega markiza Haverstonskega, je tako očarala, da se je z njo poročil že drugi dan njunega poznanstva. Toda to je bila zgodba, s katero je bila seznanjena le družina.

Bilo je povsem razumljivo, zakaj si je Percy želel, da bi delo namesto Jeremyja opravil njegov oče. Kaj

ni Derek, njegov najboljši prijatelj, odšel naravnost do Jamesa, kadar se je zapletel v takšne nevšečnosti? Percy res ni vedel ničesar o piratski karieri Jamesa, toda kdo še ni slišal, da je James Malory zahvaljujoč svojemu življenju na morju, eden največjih londonskih razvratnežev, in da ni bilo veliko mož, ki bi si Jamesu tako v starih časih kot zdaj upali postaviti po robu, naj je šlo za prstan ali spor glede zemljišča.

Percy je legel nazaj na posteljo in se namestil v svojo spečo pozo. Po še nekaj godrnjajočih pripombah in malce premetavanja po postelji je utihnil v pričakovanju naslednjega vsiljivca.

Jeremy se je spraševal, ali bi moral omeniti, da delo ne bi bilo opravljeno v doglednem času, če bi dejansko najela njegovega očeta, saj je ta odvihral v Haverston obiskat svojega brata Jasona, in to le dan zatem, ko je Jeremy postal lastnik nove hiše v mestu. Dokaj prepričan je bil, da jo je njegov oče za teden ali dva ucvrl na deželo v strahu, da bi ga Jeremy vlačil naokoli po nakupih pohištva.

Jeremy je skoraj spregledal senco, ki se je kradoma premikala po sobi proti postelji. Tokrat ni slišal odpiranja vrat, prav tako ni slišal, da bi se ta zaprla, pravzaprav ni slišal prav ničesar, če smo že pri tem. Če bi gostje v tisti v sobi resnično spali, kot je bilo pričakovati, jih ta vsiljivec zagotovo ne bi prebudil.

Jeremy se je nasmehnil pri sebi, nato pa oprasnil vžigalico in prižgal svečo na mizi, ki jo je postavil poleg svojega stola. Tat se je takoj obrnil proti njemu. Jeremy se ni premaknil in dokaj sproščeno je obsedel na svojem stolu. Tat ni mogel vedeti, kako hitro bi se Jeremy odzval, da bi mu preprečil pobeg, če bi bilo treba. Tudi tat se ni premaknil, očitno je bil preveč presenečen, da so ga ujeli.

»Oh, ja.« Percy je dvignil glavo. »Se nama je končno nasmehnila sreča?«

»Kaže že tako,« je odvrnil Jeremy. »Sploh ga nisem slišal. To ja najin mož, ali fant, kot je videti v tem primeru.«

Tat se je očitno otresel presenečenja in mu, kot je kazalo, ni bilo všeč, kar je pravkar slišal, saj je Jeremyju namenil sumničav pogled. Jeremy se ni zmenil zanj. Najprej je premeril tatu, da bi preveril, ali ima ta pri sebi kakšno orožje, toda ni bilo videti. Jeremy je seveda v žepih plašča skrival svoje orožje, pištolo v vsakem, zato je domneval, da, četudi tat v rokah nima ničesar, še ni pomenilo, da je neoborožen.

Bil je veliko višji od prejšnjih lopovov, ki so izkusili svojo srečo pri ropu, in poleg tega, da je bil suhljat, jih ta tat, sodeč po njegovih gladkih licih, ni mogel imeti več kot petnajst ali šestnajst. Imel je naravno skodrane